

Štev. 9. in 10.

ZVONCEK

Maj 1925.

Stojan Jankovič.

(1688)

Oj, Stojane, jabuko od zlata!
Narodna pesem.

Janko, starejšina iz Kotára,
mnogo s Turkom zmagó izvojuje,
ko naposled v večni sen omahne,
s slavo narod mu ime obsuje.

Na njegovo mesto stopi Stojan,
Jankov sin — junak od tal do glave;
on, ki nanj oblast in čast preide,
dedič naj bi bil očetne slave.

In na čelo vojski se postavi,
blesketa se sablje mu ostrina,
ko zažene kakor vihra besna
neustrašeno se na Turčina.

Ali Stojanu smrt neizprosna
brušeno je koso posodila?
Saj tako še nikdar po sovragu
ljuto in pogubno ni kosila!

Stojanu odpre se težka rana,
ko premoč za hrbet se prikrade,
onesveščen s konja nemo zdrsné
in Turčinu v suženjstvo zapade.

V Carigradu Stojana življenje
sultanu na dar je izročeno,
sprejme ga, kot se junak sprejema,
Ajko mu devojkó da za ženo.

Stojana časti in ga neguje
in zvestó je možu vdana Ajka,
a skrbnó junaškemu očetu
dvojico sinov odgaja majka.

A očetu in soprogu v srcu
takrat je najlepše in najslaje,
kadar na perutih mu spomina
duša dvigne se v domače kraje.

Hrepenenje po domači zemlji
cesto mu pokaže v domovino,
za svobodo njeno naj bori se,
naj živi, umre za njo edino!

Koder narodu od tuje sile
zvrhana je zdaj bolesti mera,
tam samo naj bedni očetnjavi
služi vsa njegova moč in vera!

Sinu Slave in junaku meča
zase ni prisojeno živeti,
za svoj narod mora se boriti,
zanj trpeti mora, zanj umreti!

Zopet zbere Stojan svoje čete
in navduši jih za borbe nove,
dvajset let vihti junaško kopje,
robstva dva, set let drobi okove.

Končno bojna sreča ga ostavi:
rana mu izkrvavi globoka,
Stojan položen v objetje smrti
morda je od lastnega otroka...

E. Gangl.

Vesela pomlad.

Dušica, Dušica! Hop, hop, hop!
Naš se konjiček je spustil v kalop;
skače veselo čez polje in trate,
rad bi šel gledat, kje zvezde so zlate,
da — ko s kopitci z neba jih izruje —
Dušici tja jih v naročje nasuje.

Pa bo žarela kot daljna princesa
v blesku sijajnem nebeških draguljev,
ko bo stopila med zbore metuljev
v tihe pomladi skrivnostna čudesa...

Solnce obstalo na svoji bo poti,
v gozdu utihnilo ptičkov bo petje,
k tlom poklonilo bo mlado se cvetje:
»Pojdimo svoji kraljici nasproti!«

Vsa bo priroda v veselju zapela,
Dušici ličeca bodo zardela. —
Takrat konjiček bo skočil čez travo,
z Dušico zopet odbežal v daljavo...

Janko Samec.

